ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ

ΠΡΩΙΝΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΕΤΟΣ 13ον—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 3805
ΚΥΡΙΑΚΗ
17
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1963

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΟΛΙΓΩΝ ΕΡΓΟΛΑΒΩΝ!

Θὰ διαφωνήσωμεν ριζικῶς πρὸς τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον ἐπὶ τοῦ πολεοδομικοῦ ζητήματος, διότι ἀπὸ τὴν «θέσιν» του ἀπουσιάζει τελείως ἡ συναίσθησις τῶν εὐθυνῶν ἀπέναντι τοῦ μέλλοντος τῆς πόλεως, τὸ ὁποῖον ἀδιστάκτως ἐπιχειρεῖται νὰ θυσιασθῇ εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ταχυπλουτικοῦ συμφέροντος ὀλιγίστων ἐργολάβων καὶ ἰδιοκτητῶν.

Καὶ θὰ συστήσωμεν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ὑπουργεῖον νὰ προχωρήσῃ εἰς ἐκείνας τὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας ἐπιτάσσει ἡ ὀρθὴ ἐπιστημονικὴ ἀντίληψις καὶ τὸ καλῶς νοούμενον συμφέρον τῆς πόλεως, ἀδιαφοροῦν τελείως καὶ εἰς τὰ ψηφίσματα καὶ εἰς τὰ διαβήματα δημοτικῶν συμβούλων, οἵτινες «οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι...».

Ἅπαξ ἔτι θὰ ὑπενθυμίσωμεν τὰς θλιβερὰς διακυμάνσεις τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου, αἱ ὁποῖαι ἀποδεικνύουν ὅτι δὲν εὑρίσκεται, δυστυχῶς, εἰς τὸ ὕψος τῶν εὐθυνῶν του καὶ διακωμωδεῖ τὴν τοπικὴν αὐτοδιοίκησιν.

Τὴν 12ην Μαΐου 1960, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιον τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων περὶ χαράξεως τῆς νέας ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Πατρῶν — Πύργου ἐκτὸς τοῦ κέντρου τῆς πόλεώς μας, τὸ σχέδιον αὐτὸ ἐχαρακτηρίσθη ὡς «ἀνάθεμα» κατὰ τῶν Πατρῶν καὶ τὸ Συμβούλιον σύσσωμον ἠγέρθη διὰ τὴν ματαίωσίν του. Χωρὶς σκέψιν, χωρὶς συζήτησιν, μὲ μίαν καταπληκτικὴν προχειρότητα... Δὲν παρῆλθον ὀλίγαι ἑβδομάδες καὶ τὸ ἴδιον Συμβούλιον, μὲ τὴν ἰδίαν παμψηφίαν, ἐκηρύσσετο ὑπὲρ ἐκείνου τοῦ «ἀναθέματος», διότι, ἐν τῷ μεταξύ, ἀντελήφθη ἐκ τῶν ἐξηγήσεων τῶν πολεοδόμων ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν, οὔτε καὶ νοητόν, νὰ περάσῃ μέσα ἀπὸ τὴν πόλιν μας ἡ ὑπεραστικὴ ὁδός, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐκινοῦντο «λαιμητόμοι ταχύτητος ἑκατὸν χιλιομέτρων τὴν ὥραν». Τώρα, πάλιν, τὸ ἴδιον Συμβούλιον ζητεῖ τὴν μέσῳ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως διέλευσιν τῆς ὑπεραστικῆς ὁδοῦ, ἐπειδὴ ἀντελήφθη ὅτι ἐκ τῆς ἐπιστημονικῶς ὀρθῆς λύσεως θὰ ἐκινδύνευαν νὰ κρημνισθοῦν μερικαὶ χαμοκέλλαι εἰς τὰς παρυφὰς τῆς πόλεως! Ὡρισμένως, τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον ἀπέδειξεν ἑαυτὸ ἀνάξιον προσοχῆς, μὲ τὰς διαδοχικάς του διακυμάνσεις.

Ἕνα συμβούλιον, τὸ ὁποῖον μονομερῶς κόπτεται διὰ τὸ συμφέρον μετρουμένων εἰς τὰ δάκτυλα ἰδιοκτητῶν καὶ τυφλώττει διὰ τὸ συμφέρον ὁλοκλήρου τῆς πόλεως, δὲν δύναται νὰ ἀξιώσῃ προσοχήν. Ὁμιλοῦμεν, φυσικά, μόνον διὰ τὴν πλειοψηφίαν καὶ θλιβόμεθα διότι οἱ ἀσφαλῶς ὑπάρχοντες σώφρονες καὶ φιλοπάτριδες σύμβουλοι δὲν ἀνέλαβον πρωτοβουλίαν ἀντιδράσεως, παρασυρθέντες ἀπὸ τὸν ρόχθον ἑνὸς θολοῦ ρεύματος, πρωτίστως δὲ λυπούμεθα διότι ὁ κ. Δήμαρχος, σθεναρῶς ἀγωνισθεὶς ἀρχικῶς διὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ συμφέροντος τὴν πόλιν ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴν ὁδόν, δὲν ὤρθωσεν εἰς τὸ ζήτημα τῶν στοῶν καὶ τοῦ πλάτους τῶν ὁδῶν τὸ ἠθικὸν ἀνάστημά του ἐναντίον τοῦ ρεύματος — θαραλλέος ὡς εἶναι πάντοτε — ἐναντίον πάσης ἀμέσου σκοπιμότητος, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ γενικωτέρου καὶ ἀπωτέρου συμφέροντος τῆς πόλεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ Ὑπουργεῖον, ἀφοῦ ἤκουσε, τυπικῶς, τὴν γνώμην τοῦ Δημοτικοῦ μας συμβουλίου, μὴ οὖσαν ὑποχρεωτικὴν διὰ τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ, ἄς τῆς ἐπιφυλάξῃ τὴν ἁρμόζουσαν τύχην καὶ ἄς προχωρήσῃ εἰς τὰς ἐπιβεβλημένας ἀποφάσεις του διὰ τὴν χάραξιν τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ. Μόνον, θὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσῃ τὰς ἀποφάσεις του, δι' ἐπιτοπίου ἀφίξεως ἐπιστημόνων, ἵνα μὴ καλῆς πίστεως, ἀλλ' ἀδιαφώτιστοι πολῖται παραπλανῶνται ἀπὸ συμφεροντολόγους καὶ δημοκόπους ἢ ἁπλῶς ἐπιπολαίους.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου πολεοδομικοῦ ζητήματος, ἤτοι τοῦ πλάτους τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, ἐπίσης ἄς προχωρήσῃ τὸ Ὑπουργεῖον εἰς τὰς ἀποφάσεις του, μετὰ πλήρη διαφώτισιν τῆς κοινῆς γνώμης τῶν Πατρῶν, ὥστε οἱ ὀλίγιστοι συμφεροντολόγοι ἐργολάβοι καὶ ἰδιοκτῆται τῶν πρὸς ἀνέγερσιν πολυκατοικιῶν νὰ ἀπομονωθοῦν.

Ἄς ἔλθουν οἱ εἰδικοὶ ἐπιστήμονες τοῦ Ὑπουργείου νὰ εἴπουν εἰς τὸν λαὸν τῶν Πατρῶν, ὅτι κροκοδειλίως θρηνωδοῦν οἱ ἰδιοτελεῖς περὶ δῆθεν «πλήγματος» ἐναντίον τῆς πόλεώς μας ἀπὸ «ἐχθρούς» της.

Ἡ πόλις προστατεύεται διὰ τῶν πολεοδομικῶν σχεδίων τοῦ Ὑπουργείου, ποὺ προβλέπουν μίαν πόλιν ὡραιοτέραν τῆς σημερινῆς, ἀνάλογον δὲ πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς αὔριον, διὰ τὴν ὁποίαν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ μεριμνήσωμεν, ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ πρόγονοί μας ἐμερίμνησαν δι' ἡμᾶς.

Ὁ ἐθνικὸς κυβερνήτης Ἰωάννης Καποδίστριας, δι' ἀποφάσεώς του τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου τοῦ 1828 (ἤτοι κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Πατρῶν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ) ἀνέθεσεν εἰς τὸν μηχανικὸν Σταμάτιον Βούλγαριν τὴν ἐκπόνησιν σχεδίου τῆς πόλεώς μας, ὅπερ καὶ ὑπεβλήθη τὴν 26ην Ἰανουαρίου τοῦ 1829. Αἱ Πάτραι εἶχον τότε μόλις 4.000 κατοίκων, ἀλλὰ ὁ Βούλγαρις ἐξεπόνησε σχέδιον διὰ πόλιν 100.000 κατοίκων, μὲ τὴν πρόβλεψιν, ποὺ ὀφείλει πᾶς ὀρθοφρονῶν καὶ ἔντιμος ἐπιστήμων. Ὁ πρῶτος αὐτὸς πολεοδόμος τῶν Πατρῶν εἰργάσθη μὲ προσοχὴν ὁλοκλήρου αἰῶνος καὶ χάρις εἰς τὴν ἐργασίαν του ἔχομεν ἡμεῖς σήμερον τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐτυχίαν νὰ ζῶμεν εἰς τὴν ὡραίαν μας πόλιν. Ἐὰν ὁ ἐπιστήμων ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐὰν ἐθεώρει ὡς «ἠλιθιότητα» νὰ ἀπασχοληθῇ μὲ τὴν μέλλουσαν τῆς πόλεως ἐξέλιξιν (ὅπως τολμοῦν νὰ ὑποστηρίξουν σήμερον οἱ ἐμφορούμενοι ἀπὸ πολεοδομικὸν τεντυμποϊσμόν) ἐρωτᾶται: Εἰς τί εἴδους πόλιν θὰ ἐζούσαμεν σήμερον ἡμεῖς; Δὲν θὰ εἴχομεν εἰς τὴν κάτω πόλιν, ἀντὶ τῆς θαυμασίας ρυμοτομίας, ἄθλια καλντερίμια; Καὶ ἐρωτᾶται ἀκόμη: Δὲν ὑποχρεούμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ μεριμνήσωμεν διὰ τὴν αὔριανὴν πόλιν, τὴν πόλιν τῶν τέκνων μας; Ὅταν οἱ ἁπλοῖ ἐκεῖνοι φουστανελλάδες ἐμερίμνησαν διὰ πόλιν 25 φορὰς πολυπληθεστέραν, ἡμεῖς, μὲ ποῖον ἠθικὸν δικαίωμα θὰ ἀδιαφορήσωμεν διὰ τὴν ταχυτατα συντελουμένην αὔξησιν τοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν τερατώδη αὔξησιν τῶν τροχοφόρων, ποὺ μᾶς προειδοποιοῦν περὶ ἐπερχομένης συμφορήσεως;

Καὶ διὰ ποῖον λόγον, ἔστω, νὰ ἀφήσωμεν τοὺς δρόμους εἰς τὸ σημερινόν των πλάτος; Διὰ νὰ μὴ «θιγοῦν» ποῖοι; Ὁμιλοῦν περὶ ρυμοτομήσεως χιλιάδων ἀκινήτων... Ἀλλά, ὅπως ἐξήγησεν ἤδη τὸ Ὑπουργεῖον, δὲν πρόκειται νὰ θιγῇ τώρα οὔτε ἕνα ἀκίνητον. Μόνον ὅταν πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ ἐπὶ τοῦ οἰκοπέδου του νέα οἰκοδομή, ἡ οἰκοδομικὴ γραμμὴ θὰ ὑποχωρῇ ὀλίγον (μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ ἀπετέλει τὴν πράγματι νόμιμον ἰδιοκτησίαν) ὥστε νὰ διευρυνθῇ ἡ ὁδός. Αὐτὸ ἀκριβῶς γίνεται καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀνατρέπει τὴν ἀστείαν ἱστορίαν περὶ «συνωμοσίας» εἰς βάρος τῆς ἰδικῆς μας πόλεως. Οἱ ἐπισκεπτόμενοι τὴν πρωτεύουσαν ἔχουν πλήρη ἀντίληψιν τοῦ γεγονότος, ὅτι ἔχει προγραμματισθῇ καὶ διεύρυνσις τῶν κεντρικῶν ὁδῶν καὶ δημιουργία στοῶν, συντελουμένη βαθμηδὸν μὲ τὸν ρυθμὸν τῆς οἰκοδομήσεως καὶ μέλλουσα νὰ ὁλοκληρωθῇ μετά τινα ἔτη. Καὶ οὔτε ἐκεῖ, οὔτε καὶ ἐδῶ θίγεται κανείς, διότι φαινομενικὴ εἶναι ἡ μείωσις τοῦ οἰκοπεδικοῦ χώρου, ἐν ὄψει τῆς τεραστίας ὑπερτιμήσεως τῆς ἀξίας αὐτοῦ.

Καὶ θὰ φέρωμεν ἕνα παράδειγμα: Λίαν προσφάτως ἐπωλήθη κεντρικὴ ἐρειπωμένη γωνία ἀντὶ 20 χιλιάδων χρυσῶν λιρῶν. Θὰ «θιγῇ» ὁ ἰδιοκτήτης, ἐπειδὴ ὁ χῶρος τοῦ οἰκοπέδου θὰ περιορισθῇ κατά τι, προκειμένου νὰ διαπλατυνθοῦν οἱ δύο δρόμοι ἐφ' ὧν κεῖται; Ἀλλὰ ἀποζημιώνεται ὑπερόγκως ἐκ τῆς ὑπεραξίας τοῦ οἰκοπέδου του, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἴδιος οὐδὲν ἔπραξεν ἀπολύτως, μάλιστα μὴ δαπανῶν οὔτε χιλίας δραχμὰς διὰ τὸν ὑδροχρωματισμὸν τῆς παράγκας του. Τὴν ὑπεραξίαν τοῦ οἰκοπέδου του τὴν ὀφείλει εἰς τὸ σύνολον τοῦ λαοῦ τῶν Πατρῶν, τῶν περασμένων καὶ τῶν τωρινῶν γενεῶν, αἱ ὁποῖαι ἐμόχθησαν διὰ τὴν πρόοδον τῆς πόλεως· τὴν ὀφείλει ἐπίσης εἰς τὸ Κράτος, τὸ ὁποῖον, διὰ τῶν ἔργων του, συνετέλεσεν εἰς τὴν σημερινὴν μορφὴν τῆς πόλεως. Πῶς λοιπὸν δὲν ὀφείλει ἀντιστοίχως ἕνα πολλοστημόριον πρὸς τὸ κοινωνικὸν σύνολον, ὑφιστάμενος ἀσήμαντον θυσίαν, χάριν εὐρυτέρων ὁδῶν καὶ χάριν ὡραιοτέρας αὐριανῆς πόλεως; Πῶς εἶναι δυνατὸν μία παράλογος ἀπληστία νὰ καταδικάσῃ τὴν αὐριανὴν πόλιν εἰς πολεοδομικὴν στασιμότητα; Μήπως ἡμεῖς οἱ Πατρινοὶ εἴμεθα Κινεζόπουλα καὶ πρέπει νὰ σφίξουν τὰ πόδια μας σὲ σιδερένια πέδιλα, διὰ νὰ μὴν ἀναπτυχθοῦν; Μήπως εἴμεθα ἑρπετά, διὰ νὰ μᾶς ὑποχρεώσουν νὰ συρώμεθα, ἡμεῖς καὶ τὰ τέκνα μας, εἰς δρομίσκους — διότι, βεβαίως, δρομίσκοι θὰ γίνουν καὶ ἀτραποὶ οἱ σημερινοὶ πρὸ 134 ἐτῶν σχεδιασθέντες δρόμοι, μὲ τὸν ρυθμὸν τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τῶν συγκοινωνιῶν; Μήπως εἴμεθα δοῦλοι εἰς τὰ θυλάκια ὀλιγίστων ἐργολάβων καὶ «τυχερῶν» ἰδιοκτητῶν; Ὄχι, βέβαια...

Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ «ὄχι» ἀναμένομεν νὰ τὸ ἀκούσωμεν τελεσίδικως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν, ἀφοῦ τόσον ἀφορήτως μυωπάζουν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῆς πόλεως οἱ ἐκπρόσωποί της!

ΑΓΓΛΙΑ 1963

ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΛΕΟΝ ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ: Οἱ σκῦλοι δικαιοῦνται νὰ δαγκώνουν σκύλους!

Μία «πρωτοφανὴς» δίκη, ἡ ὁποία κατέληξεν εἰς νομιμοποίησιν τοῦ σκυλοκαυγᾶ...

ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ «ΗΜΕΡΑΣ»

ΤΑ ΣΚΥΛΙΑ δικαιοῦνται νὰ κάνουν... σκυλοκαυγάδες; Μή τὸ... ζήτημα αὐτὸ ἠσχολήθη προσφάτως ἕνα ἀγγλικὸν δικαστήριον. Καὶ τώρα ὑπάρχει ἡ... νομολογία: Ναί, μποροῦν τὰ σκυλιὰ νομίμως νὰ κάνουν σκυλοκαυγάδες!

Μὴ γελᾶτε, παρακαλῶ. Τὸ ζήτημα ἦτο πολὺ σοβαρὸν διὰ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἐνδιεφέρθη ὁ ὑπάρχων Σύνδεσμος Ὑπερασπίσεως Σκύλων, ὁ ὁποῖος ἐστειλε τὸν δικηγόρον του νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν σκύλων ἐπὶ τοῦ καυγᾶ.

Ἐδικάζετο ὁ «Ταγματάρχης», ἀγγλιστὶ Μαίτζορ, σκύλος ράτσας μπόξερ, κατηγορούμενος ὅτι ἁρπάχθηκε μὲ ἕνα σπάνιελ—τερριὲ ὀνόματι Τζίνκς καὶ τοῦ.. ἔφαγε τὴν οὐρά, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνῃ κατόπιν χειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Τὰ «γεγονότα» συνέβησαν ὡς ἑξῆς: Ὁ κ. Λέσλι Πῆρσον βγῆκε περίπατο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μαίτζορ ἢ μᾶλλον ὁ Μαίτζορ βγῆκε περίπατο ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν κ. Πῆρσον, εἰς τὸ πάρκον Γκόλντ Φορν. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλὰ σκυλιά. Ἀλλὰ οὐδὲν ἐπεισόδιον. Μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τζίνκς, τὸν ὁποῖον ὁ «κύριός του» Νταίνις Ταίηλορ ἐξασκοῦσεν εἰς ὡρισμένα γυμνάσματα. Ἐντελῶς ἀφνικὰ ὁ Μαίτζορ ὥρμησε κατὰ τοῦ Τζίνκς καὶ κατὰ τὴν συμπλοκὴν τοῦ ἐδάγκωσε σοβαρώτατα τὴν οὐράν, ἡ ὁποία, μετὰ νοσηλείαν μιᾶς ἑβδομάδος, παρέστη ἀνάγκη νὰ περικοπῇ.

Εἰς τὸ δικαστήριον παρέστησαν ἀμφότεροι οἱ σκῦλοι, καθὼς καὶ οἱ κύριοί των. Εἰς τὸ ἐδώλιον, ὁ κ. Πῆρσον, κατηγορούμενος ὅτι ὠδήγει εἰς δημοσίους χώρους «ἐπικίνδυνον σκῦλον ἀδέσμευτον».

Ἡ δίκη ἔγινεν εἰς τὸ μονομελές. Εἰς τὸ Μπίλστον, τῆς κομητείας Στάφφορδ Δικαστὴς ὁ κ. Χένρυ Φέλλοους. Συνήγορος ὑπερασπίσεως τοῦ Μαίτζορ ὁ κ. Χένρυ Νιούμαν, διορισθεὶς ἀπὸ τὸν Ἐθνικὸν Σύνδεσμον Ὑπερασπίσεως Σκύλων.

Ἀπὸ ὅσα ἐγράφησαν εἰς τὰς ἐφημερίδας (καὶ ἐγράφησαν τρίστηλα καὶ τετράστηλα!) δύναται νὰ ἀποκατασταθῇ, ὡς ἀκολούθως, καὶ μὲ μικρὰν μόνον ἐλευθεριότητα, ἡ ἀγόρευσις τοῦ συνηγόρου τοῦ σκύλου:

«Ἐντιμότατε κύριε πρόεδρε, εὑρισκόμεθα ἐνώπιον μιᾶς ἀληθῶς πρωτοφανοῦς περιπτώσεως εἰς τὰ δικαστικὰ χρονικά, ἥτις ἀπαιτεῖ ὁλόκληρον τὴν προσοχὴν τῆς ἐγνωσμένης φωτεινῆς σας προσωπικότητος καὶ ἀνάλωσιν τῆς νομικῆς ἐγκρατείας σας, ἵνα διαλάμψῃ καὶ πάλιν ἡ δικαιοσύνη!

»Δὲν ὑπερβάλλω καθόλου ὀνομάζων τὴν περίπτωσιν «πρωτοφανῆ», διότι εἶναι ἀδύνατον, ἀναδιφῶν τις τὰ δικαστικὰ χρονικά, νὰ ἀνεύρῃ περίπτωσιν καταδίκης σκύλου δι' ἐπίθεσιν ἐναντίον σκύλου. Καὶ θὰ χρειασθῇ μεγάλη προσοχή, διὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ εἰς αὐτὴν τὴν χώραν, τὴν διεθνῶς γνωστὴν ὡς ἀγαπῶσαν τοὺς σκύλους, ἕνα προηγούμενον, τὸ ὁποῖον ἐνδεχομένως θὰ προσκάλει ἀναστάτωσιν, ναί! ἀναστάτωσιν. Διότι, φαντασθῆτε, κύριε πρόεδρε, τί ἤθελε συμβῇ ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἀπασχολοῦνται ἐφεξῆς τὰ δικαστήρια μὲ τοὺς σκυλοκαυγάδες. Δὲν θὰ τοὺς ἔμενε καιρὸς διὰ τίποτε ἄλλο!

»Πέραν τούτου, νομίζω ὅτι δὲν δύνασθε νὰ παραβλέψετε τὴν εὔλογον συγκίνησιν, τὴν ἤδη διακατέχουσαν τοὺς ἰδιοκτήτας σκύλων, οἱ ὁποῖοι ἀνησυχοῦν μήπως πρόκειται νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τοὺς «καλυτέρους φίλους» των τὸ ἔννομον δικαίωμα νὰ ἔχουν τὸν καυγᾶ των! Τοῦτο θὰ ἦτο ὄντως φοβερὸν καὶ ἀπεχθές, εἰς τὴν χώραν ὅπου ἐπιτυχῶς μεταφυτεύθη καὶ ἀκμάζει ἡ δημοκρατία!

»Περὶ τοῦ ὅτι οἱ σκῦλοι ἔχουν δικαίωμα νὰ καυγαδίζουν προκύπτει ἀρνητικῶς μέν, ἀλλὰ κατὰ σαφῆ τρόπον, διότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς νόμος καὶ καμμία διάταξις, ποὺ νὰ χαρακτηρίζουν ὡς παράνομον καὶ κολάσιμον τὸν σκυλοκαυγᾶ! Ἐὰν ὁ νομοθέτης ἐθεώρει τὸν σκυλοκαυγᾶν ὡς πρᾶξιν κειμένην ἐκτὸς νόμου, ἀσφαλῶς θὰ προέβλεπε περὶ τούτου. Ἀναγνώσατε, κύριε πρόεδρε, τὸν Νόμον περὶ Σκύλων τοῦ 1871. Καὶ θὰ ἴδητε ὅτι, ἐνῶ μετὰ τοιαύτης λεπτομερείας ἀναφέρονται πράξεις σκύλων χαρακτηριζόμεναι παράνομοι, οὐδαμοῦ ἀναφέρεται ὡς τοιαύτη ἡ ἐπίθεσις «σκύλου ἐναντίον σκύλου». Ἀναφέρονται μόνον ἐπιθέσεις ἐναντίον ἀνθρώπων, ὑπὸ ποικίλας συνθήκας. Τὸ 1906 ὁ νόμος συνεπληρώθη διὰ τῆς προσθήκης προβάτων καὶ ποιμνίων ἐν γένει. Τὸ 1907 συνεπληρώθη ἐκ νέου καὶ προσετέθησαν αἱ ἐπιθέσεις σκύλων ἐναντίον χηνῶν, διότι κατηγγέλθη ὅτι εἴς τινα περιοχὴν οἱ σκῦλοι ἐδάγκωναν τὰς χήνας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ τὰς ἀπεκόμιζαν, διὰ νὰ τὰς φάγουν ἀλλαχοῦ ἐν ἡσυχίᾳ. Καὶ τὸ 1944, διὰ τῆς τελευταίας τροποποιήσεως τοῦ Νόμου Σκύλων, ἐθεσπίσθη ὅτι οἱ σκῦλοι δύνανται ἀτιμωρητεὶ νὰ τρώγουν κουνέλια. Καὶ τοῦτο, προφανῶς, διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἠθέλησε νὰ περιορίσῃ τελείως τὴν ἐπιθετικότητα τῶν σκύλων. Ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τιμωροῦνται οἱ σκῦλοι, οἱ εἰσελαύνοντες εἰς κονικλοτροφεῖα ἢ οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς αὐτὰ καὶ ὀρεγόμενοι τὴν ὡραίαν σάρκα των, τίνι τρόπῳ, κύριε πρόεδρε, θὰ ἠδυνάμεθα ἐφεξῆς νὰ βασισθῶμεν εἰς τὰς θηρευτικὰς ἱκανότητας τῶν σκύλων προκειμένου περὶ λαγῶν; Καὶ μὴ λησμονῶμεν, ὅτι κατὰ τὰ δυσχερῆ ἔτη τοῦ μεταπολέμου, ὅτε τὸ κρέας διενέμετο μὲ τὸ δελτίον καὶ εἰς μερίδας λιμοκτονίας, μόνον τὰ θηράματα ἔμεναν ἐλεύθερα καὶ οἱ λαγωοὶ σπουδαίως συνετέλεσαν εἰς τὸν ἐπισιτισμὸν τῶν βρεταννικῶν νήσων. Θὰ τὰ εἴχομεν, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ ἐκφυλίσωμεν τοὺς κύνας μας, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ θηρεύουν; Οὐχί, βεβαίως! Ἀλλὰ ποία κατάστασις θὰ ἐδημιουργεῖτο ἐὰν ἐθεωροῦσαμεν τὴν καθόλου μαχητικότητα τῶν σκύλων ὡς παράνομον; Εἶναι δυνατόν, κύριε πρόεδρε, νὰ ζήσουν οἱ σκῦλοι χωρὶς σκυλοκαυγᾶν; Οὐχί, βεβαίως! Δὲν εἶναι λοιπὸν τυχαῖον, ὅτι ὁ Νόμος Σκύλων τοῦ 1871, ὡς ἐτροποποιήθη διὰ τῶν διαταγμάτων τοῦ 1906, τοῦ 1907 καὶ τοῦ 1944, οὐδὲν προέβλεψε

Ὁ Μαίτζορ καὶ ἡ περὶ αὐτοῦ πομπώδης εἰδησεογραφία

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Δός μου, Θεέ μου, τὴν μεγάλη, τὴν τρανὴ λαλιά,
Ηλιε, δός μου, ὅση κι' ἄν ἔχεις λαύρα καὶ φωτιά,
Μιὰ γιὰ νὰ χαράξω λέξη, νίκης ἰαχή,
Οπου σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα σήμερα ἀντηχεῖ.
Κατελύθη τὸ σκοτάδι κι' ἔλαμψε τὸ φῶς!
Ρέμα ὁρμητικό, πελώριο, χύθηκε ὁ λαός
Απ' ἀνατολὴ σὲ δύση, νότο καὶ βορρᾶ,
Τῆς Δημοκρατίας φέρνει τὴ Χαρά.
Ιαχὴ θριάμβου ὑψώθη σ' ὅλη μας τὴ γῆ
Αναστάσεως ἡμέρα, τῶν γιορτῶν γιορτή!

ΜΑΙΡΗ Μ.

Η ΧΩΡΑ ΜΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Κ.

Ὁμιλεῖ ὁ πρώην ὑπουργὸς κ. Χριστόφορος Στράτος

ΑΘΗΝΑΙ. (Ἰδ. Ὑπηρεσία). Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συμπληρώσεως ἑνὸς ἔτους, ἀφ' ὅτου ἡ χώρα μας συνεδέθη ἐπισήμως μὲ τὴν Ε.Ο.Κ., δηλαδή, συγκεκριμένως ἀφ' ἧς ἤρχισαν ἰσχύοντες οἱ ὅροι τῆς «συμφωνίας τῶν Ἀθηνῶν», ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κέντρου Παραγωγικότητος καὶ πρώην Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Χριστόφορος Στράτος, ἔδωσεν συνέντευξιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ἡ σύνδεσίς μας μὲ τὴν Ε. Ο. Κ. ἀποτελεῖ, πράγματι, ἐπαναστατικὸν γεγονὸς εἰς τὴν ἐξέλιξιν τῆς νεωτέρας οἰκονομικῆς μας ἱστορίας ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θὰ καταστῇ κοινὴ συνείδησις πὼς ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ ἐνταχθοῦν εἰς ἕνα στρατὸν ἕτοιμον διὰ μακράν, σκληρὰν καὶ δύσκολον μάχην. Μάχην τῆς ὁποίας ἡ ἔκβασις ὁπωσδήποτε θὰ πρέπει νὰ εἶναι νικηφόρος. Ὑπὸ δύο, μάλιστα, ἐννοίας: Πρῶτον θὰ πρέπει νὰ φθάσωμεν εἰς ἐξέλιξιν τοὺς συνεταίρους μας καὶ δεύτερον νὰ δημιουργήσωμεν τὸ ὑπόβαθρον, ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ συμπορευώμεθα ἐφεξῆς μὲ αὐτούς».

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Χρ. Στράτος ἐτόνισεν ὅτι ἡ Ε.Ο.Κ. πέραν τῆς οἰκονομικῆς της μορφῆς, θὰ ἐκταθῇ καὶ εἰς ἄλλους τομεῖς καί, εἰδικώτερον, τὸν πνευματικὸν καὶ τὸν ἐπιστημονικόν. Ἐπ' αὐτοῦ ἰδιαιτέρως, ἐπέμεινεν σημειώσας ὅτι ἡ χώρα μας καλεῖται νὰ διαδραματίσῃ ρόλον πρωτεύοντα εἰς τὴν πνευματικὴν Πανευρώπην καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἐπεσήμανεν τὸν τεράστιον ρόλον τῆς Παιδείας. Χαρακτηριστικῶς, ὁ Πρόεδρος τοῦ ΕΛ.ΚΕ.ΠΑ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ μεταβληθῶμεν εἰς ἕνα πεπαιδευμένον Ἔθνος.

Ἀκολούθως ἀνεφέρθη εἰς τὸν ἰδιάζοντα ρόλον, τὸν ὁποῖον καλεῖται νὰ παίξῃ ἡ ἰδιωτικὴ

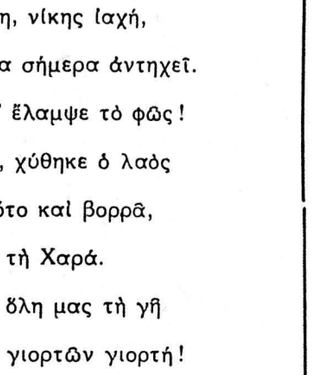

πρωτοβουλία, τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Κράτους. Ἐν προκειμένῳ, ἀνέφερεν ὅτι «ὁ ρόλος τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας, ἐντὸς τῆς Ε.Ο.Κ. εἶναι πρωτεύων. Ἡ Πολιτεία, εἰς τὴν ἐποχήν μας, λαμβάνει, βεβαίως, ἐνεργὸν μέρος, τόσον εἰς τὴν παραγωγήν, ὅσον καὶ εἰς τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν, ἀλλὰ τὸ ἔργον της εἶναι ἔργον ὑποδομῆς καὶ ἔργον βοηθητικὸν τῆς δομῆς ὅπου ἢ δὲν ἐπαρκεῖ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἢ ὅπου τοῦτο ἐπιβάλλεται ἐκ γενικωτέρων δημοσίων συμφερόντων».

Τέλος, ἔκαμεν ἕνα εἶδος ἀπολογισμοῦ τοῦ μέχρι σήμερον σημαντικοῦ ἔργου τοῦ ΕΛ.ΚΕ.ΠΑ πρὸς διαφώτισιν τῶν παραγωγικῶν τάξεων, ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐντὸς τῆς Ε.Ο.Κ. εὐθύνην των.

Ο ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ ΣΜΥΡΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Μιὰ ζωὴ ἀφιερωμένη στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος

Ὑπέροχος λόγος του πρὸς τὸν ἀναχωροῦντα διὰ τὸ μέτωπον στρατόν

62ον

Μάρτιος 1920. Ἡ Σμύρνη πλέει στὸ γαλανόλευκο χρῶμα. Οἱ Μικρασιᾶται Ἕλληνες ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα. Δέχθηκαν τὴν πρόσκλησιν ὡς θεῖον δῶρον. Τώρα πλέον εἶναι σωστοὶ Ἕλληνες. Ἀθρόοι προ